Nr 2/23-24

CZARNIECKI NEWS

czasopismo dla młodzieży
redagowane przez młodzież

HISZPANIA

XLVI Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Stefana Czarnieckiego

Spis treści

Nr 2/2023-2024

Redaktorzy prowadzący:

Róża Stolarska, Laura Wawreńczuk

Od Redakcji, 2

Temat wydania - „Hiszpania”, 3

- Wywiad z ambasadorem, 4
- Odkrycia geograficzne Hiszpanów, 10
- Tradycje w Hiszpanii, 12
- Fiesta, 14
- Czy Polak i Hiszpan to bratnie dusze?, 15
- Zakamarki Hiszpanii, 17
- Nieśmiertelny mistrz surrealizmu, 19
- **Kącik turystyczny**, 22
- **Kącik książkowy**, 26
- **Kącik filmowy**, 30
- **Kącik muzyczny**, 34
- **Kącik kulinarny**, 38
- Studniówka 2024, 39

Od Redakcji

Redakcja Czarniecki News wraca do Was z nowym wydaniem! Numer ten jest poświęcony krajowi słynącemu z pięknej pogody i otwartych ludzi – Hiszpanii. Nasi redaktorzy przybliżą Wam nie tylko historię tego kraju, ale także przedstawią wyjątkowe miejsca oraz wiele aspektów związanych z kulturą tego kraju. Aby zrozumieć fenomen cudownej Hiszpanii, odwiedziliśmy ambasadora, który opowiedział nam nie tylko o tradycjach, ale też o samej funkcji ambasadora. Dowiemy się z jakimi wymaganiami jest ona związana i czego się od niej oczekuje. Na sam koniec zapraszamy Was do obejrzenia zdjęć z tegorocznej studniówki.

Mamy nadzieję, że ten numer zainspiruje Was i pozwoli poszerzyć wiedzę o tym jakże wyjątkowym krajuMiłej lektury!

Redakcja CzNews

XLVI Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi im. Stefana Czarnieckiego w Warszawie, ul. Żuromińska 4, 03-341 Warszawa

© CzNews, XLVI LO Warszawa

© Zdjęcia: 1,21,44 - R. Stolarska, 3,25,29,33,37 - *pexels.com,* 4,5,6,7,9 - M. Dakielin, 11 - *historia.org.pl, polityka.pl,* 13 - *blogspot.com, www.szlakjakuba.com,* 14 - *dialogo.pl, www.idealista.com,* 15 - *cooking.nytimes.com realbuzz.com,* 16 - *thebumpercrew.com, lasmaplone.com,* 17 - *hispanico.pl,* 17,18 - *pexels.com,* 19,20 - *www.google.com,* 22,23 - Liceum im. W. Schœlchera, 24 - *pixabay*, 26 - *lubimyczytać.pl, wikipedia.org,* 27 - *amazon.com,* 28 - *britannica.com, lubimyczytać.pl,* 31 - *showrunners.org,* 32 - *static.pragda.com, kinomuranow.pl,* 35 - *pexels.com, ferroteatro.es,* 36 - *i.pinimg.com,* 38 - *www.szef-kuchni.com.pl,* 39,40,41,42,43 - *wetransfer.com*

Layout: **Oliwia Przybysz**
Opiekun pedagogiczny: **Marek Zając**
Opiekun redakcji artykułów w j. polskim: **Joanna Skrodzka**
Loga stron działowych: **Oliwia Przybysz**
E-mail: **cz-news@wp.pl**

Redakcja: Gabriela Berlińska (Sekretarz redakcji), Adam Chłap, Apolonia Dmowska, Łucja Kwapisz (Zastępca redaktor naczelnej), Magdalena Niedbałko, Oliwia Przybysz (Redaktor naczelna), Róża Stolarska, Laura Wawreńczuk

Współpraca: Magdalena Dębczyńska, Kacper Kaniecki, Nadia Matuszewska, Nina Niziołek, Katarzyna Ogonowska, Natalia Puławska, Natalia Williamson, Jakub Wójcik, Alicja Żyluk

Temat wydania:

Hiszpania - kraj flamenco i pięknych plaż

Spotkanie w ambasadzie

Encuentro en la embajada

Laura Wawreńczuk, Róża Stolarska, 4AH

Tematem tego numeru jest Hiszpania, dlatego nasi redaktorzy postanowili odwiedzić jej ambasadę i przeprowadzić wywiad z ambasadorem - Ramiro Fernandezem. Po zakończonym wywiadzie ambasador oprowadził gości po ambasadzie i pokazał im wystawę obrazów polskich artystów zainspirowanych Hiszpanią. Nie mogło też odbyć się bez wspólnych zdjęć.

Czarniecki News: Dlaczego zdecydował się Pan zostać dyplomatą?

Ambasador: Zawsze chciałem nim zostać. Od kiedy byłem naprawdę mały, nie byłem jak inne dzieci, które chciały zostać strażakami, policjantami czy piłkarzami. Ja praktycznie zawsze chciałem być dyplomatą. Od kiedy miałem 11, może 12 lat. Dlaczego? Dlatego że moja rodzina, wszyscy: moi pradziadkowie, dziadkowie, mój ojciec - wszyscy byli niejako w świecie prawa. Zawsze byłem zafascynowany stosunkami międzynarodowymi, a również bardzo lubiłem języki. Od małego podróżowałem by uczyć się za granicą. Uczyłem się w Portugalii, byłem również we Francji. Brat mojego ojca również był dyplomatą. Myślę jednak że to co było głównym motywem, dla którego zostałem dyplomatą i myślę że jest to pierwszorzędna cecha - to wielka miłość do mojego kraju. Wielka miłość do Hiszpanii oraz chęć by służyć jej, a także Hiszpanom za granicą i w naszym państwie.

CN: Jakie są procedury, by zostać ambasadorem?

El tema de este número es España, así que nuestros redactores decidieron visitar la Embajada y entrevistar al Embajador, Ramiro Fernández. Tras la entrevista, el Embajador nos dio una vuelta por la Embajada y nos mostró una exposición de ilustraciones de artistas polacos inspirados por España. También hubo tiempo para hacernos fotos juntos.

Czarniecki News: ¿Por qué decidió ser diplomático?

Ambasador: Desde que era muy pequeño yo no quería ser bombero, policía o futbolista. Yo prácticamente siempre quise ser diplomático. Desde los once o doce años. ¿Por qué? Porque en mi familia, todas las personas, desde mis bisabuelos, mis abuelos, mi padre - todos habían estudiado y ejercido el Derecho. Yo estaba fascinado por las relaciones internacionales. Los idiomas me gustaban mucho. Desde pequeño salí a estudiar al extranjero. Fui a estudiar a Portugal, fui a estudiar a Francia. Y el hermano de mi padre era diplomático. Pero creo que el motivo principal para mí, para mi deseo de ser diplomático y que creo que es la primera característica que deben tener los diplomáticos, es un gran amor

A: Aby być dyplomatą, jak już wspomniałem, trzeba mieć i czuć wielkie powołanie. Dyplomata to osoba, która musi posiadać solidną wiedzę. Większość moich znajomych razem ze mną, studiowaliśmy prawo, nauki polityczne, ekonomię i historię, jednakże są hiszpańscy dyplomaci, którzy studiowali nawet medycynę czy nauki fizyczne. Aby przystąpić do egzaminu wstępnego do szkoły dyplomatycznej wystarczy jakiekolwiek wyższe wykształcenie. Również trzeba znać języki, ponieważ na egzaminach wstępnych, aby zostać dyplomatą, będą wymagać wysokiego poziomu języka angielskiego i francuskiego oraz dodatkowego dowolnego języka. Trzeba być również niejako miłośnikiem kultury. Trzeba znać się na ekonomii nie będąc ekonomistą, znać się na polityce nie będąc politykiem. Potrzeba być zdyscyplinowanym, zorganizowanym, dyskretnym i dobrze doinformowanym o tym, co dzieje się w państwie. Trzeba być osobą, która wie jak negocjować, która jest pewna swojej charyzmy. By rozpocząć ścieżkę dyplomacji hiszpańskiej, potrzebne jest zdanie publicznego egzaminu "OPOSICIÓN". Egzamin ten składa się z pięciu części, z których każda wpływa na zdanie egzaminu. Polegają na: znajomości kultury ogólnej i aktualnych wydarzeń w Unii Europejskiej, redakcji tekstu, wiedzy z zakresu prawa, historii i polityki stosunków międzynarodowych, oraz podejście do przykładowego egzaminu. Spędzamy rok w szkole dyplomatycznej pogłębiając swoją wiedzę, rozpo-

a mi país. Un gran amor a España y el deseo de servir a España y a los españoles, tanto en el extranjero como en nuestro país.

CN: ¿Cuál es el procedimiento para convertirse en Embajador?

A: Para ser diplomático hace falta, como he dicho antes, una gran vocación. El diplomático es una persona que tiene que tener unos sólidos conocimientos intelectuales. La mayoría de mis compañeros y yo hemos estudiado Derecho, Ciencias Políticas, Economía o Historia. Aunque hay diplomáticos españoles hoy en día que han estudiado Medicina o Ciencias Físicas. Cualquier grado superior universitario es suficiente para presentarte al examen de ingreso en la Escuela Diplomática. También tienen que saber idiomas, porque en el examen de ingreso para convertirse en diplomático se exige un nivel muy elevado de inglés y de francés, y se puntúa conocer idiomas suplementarios. Tiene que ser una persona amante de la cultura. Tiene que ser una persona conocedora de la economía. Tiene que ser una persona capaz de entender la política y hablar de política sin ser un político. Tiene que ser una persona disciplinada y ordenada. Tiene que ser discreto, que debe saber negociar, y quedebe que estar bien informado de lo que sucede en el país en el que está destinado. Tiene que poseer cierto carisma personal. Para ingresar en la carrera diplomática española es necesario aprobar un examen público llamado "oposición". Este examen público tiene cuatro partes, todas ellas eliminatorias, que consisten en un test con conocimientos sobre cultura general y actualidad, redacción de un ensayo,un examen de idiomas, y un examen oral de temas de Derecho, Historia, Economía, Unión Europea y Relaciones Internacionales. Posteriormente y una vez aprobado ese examen, se sigue un curso de un año de duración en la Escuela Diplomática para aumentar los conocimientos y empezamos a estudiar un tercer idioma.

No todos los diplomáticos van a llegar a ser embajadores. Igual que no todos los militares van

czynamy naukę trzeciego języka. Później - po tym roku w szkole dyplomatycznej, podchodzimy do nowego egzaminu, który jeżeli się obleje, powtarza się cały rok od zera we wspomnianej szkole. Nie wszyscy dyplomaci mają w planach zostać ambasadorami. Tak samo jak nie wszyscy żołnierze mają zamiar zostać generałami. Kiedy osiąga się pewien poziom, nazwijmy go "doskonałość", rząd postanawia mianować Cię ambasadorem. Generalnie zaczynamy od ambasad, powiedzmy "niezbyt ważnych". Ja mój pierwszy raz spędziłem w Gabonie, drugi w Rumunii i trzeci w Polsce. Jest to długa droga, w której na pewno nie wszystko jest usłane różami. Jest to praca, w której dużo podróżujesz, poznajesz nowych ludzi i ich kulturę. Są trochę gorsze momenty, na przykład gdy zostawiasz rodzinę i przyjaciół w Hiszpanii. Jednak jest to dla mnie bardzo ważny zawód i nie widzę siebie w żadnym innym.

CN: Ambasada jest bardzo aktywna w promocji nie tylko kultury hiszpańskiej, ale również samego języka. Czy jest to trudny proces?

A: Jest to trudny proces, ale mamy wielką przewagę. Wy i ja rozmawiamy w języku, którym posługuje się ponad 600 milionów ludzi. Hiszpański zajmuje drugie miejsce na świecie jako język ojczysty. Jest drugim najczęściej używanym językiem w portalach społecznościowych i przy którym można obserwować wzrost demograficzny. Jest to język współczesny i język przyszłości. Jest on atrakcyjny dla młodzieży i obywateli z innych krajów, co bardzo ułatwia nam wiele rzeczy. Przykładowo w Polsce mamy ponad 250 tysięcy uczniów języka hiszpańskiego, który jest drugim po angielskim najczęściej nauczanym językiem. Podstawową rolą ambasady jest promocja nauczania języka hiszpańskiego, mówię tu choćby o sekcjach dwujęzycznych. Jest ich na terenie całego kraju 14 i chcemy stworzyć ich więcej. Jak wiecie są to sekcje, do których przyjeżdżają nauczyciele z Hiszpanii, w których uczy się języka hiszpańskiego i naucza się po hiszpańsku. Posiadamy również lektorów na niektórych uczelniach oraz kursy w instytucie Cervantesa, których w Polsce mamy dwa - jeden w Warszawie i drugi w Krakowie. Z tym wszystkim nie jest to bardzo trudne. Mamy również uczniów na Erasmusie. Wiedzie-

a ser generales. Cuando se llega a un nivel, digamos de excelencia, el Gobierno decide nombrar a un diplomático Embajador. Y por lo general empezamos en Embajadas, digamos no muy importantes. La primera vez yo fui Embajador en Gabón y Santo Tomé y Príncipe, la segunda vez en Rumanía y en Moldavia y la tercera en Polonia. Es una carrera de fondo y es una carrera en la que no todo es de color de rosa. Es una profesión en la que viajas mucho y conoces culturas y gente muy diferente. Pero tiene partes que son un poco peores, por ejemplo, dejar atrás a la familia en España, dejar atrás a los amigos. Pero es una profesión muy importante para mí y yo no sabría hacer otra.

CN: La embajada es muy activa en la promoción no sólo de la cultura de España, sino también del idioma. ¿Es un proceso difícil?

A: Es un proceso difícil, pero contamos con una gran

liście, że Polska jest drugim po Włoszech najpopularniejszym wśród Hiszpanów kierunkiem do podróży w ramach Erasmusa?

CN: Poza promocją kultury i jej godnej reprezentacji Królestwa Hiszpanii, jakie są Pana codzienne obowiązki jako ambasadora?

A: Pierwszym jest funkcja reprezentacyjna. Teraz po zakończeniu naszego wywiadu, jadę do Sejmu reprezentować Hiszpanię. Na drugim miejscu jest zadanie informowania Hiszpanii o tym co dzieje się w Polsce. Warto dodać, że jako dyplomaci nie konkurujemy z dziennikarzami — zbieramy informacje i je analizujemy. Zajmujemy się także obroną interesów Hiszpanii tj. hiszpańskich firm, języka hiszpańskiego czy kultury hiszpańskiej. Dbamy także o promowanie przyjaznych stosunków na przykład negocjujemy porozumienia tak, aby oba kraje były ze sobą jak najbliżej. Jak możecie się domyślać, zajmuje mi to dużo czasu w, jak i poza ambasadą, ale jak powiedziałem, jest to moja praca, która mnie ekscytuje.

CN: Jakie osiągnięcia uważa Pan za najważniejsze w dotychczasowej współpracy z Polską?

A: To, że wyraziliście Państwo zainteresowanie przyjazdem do ambasady, a także to, że jesteśmy tu dzisiaj – czyli możemy zobaczyć, jak język hiszpański rozwija się w Polsce – jest dla mnie osiągnięciem. Widzieć postęp hiszpańskich firm – jest dla mnie osiągnięciem. Rozwiązywanie problemów obywateli Hiszpanii mieszkających w Polsce. To osiągnięcia, które widzę każdego dnia.

ventaja. Ustedes y yo estamos hablando un idioma que compartimos más de 600 millones de personas. Es el segundo idioma más hablado del mundo como lengua materna. Es el segundo idioma más usado en las redes sociales y en Internet y es un idioma que está en crecimiento demográfico. De 193 países del mundo, en todos ellos hay españoles. Tenemos un idioma con presente y con futuro. Este idioma es atractivo para los jóvenes y para los nacionales de otros países y eso nos facilita mucho las cosas. Por ejemplo, en Polonia tenemos más de 250 mil estudiantes de español. Es el segundo idioma extranjero después del inglés. Ello hace más fácilla promoción y la enseñanza del español. Tenemos como instrumentos fundamentales las secciones bilingües. Hay 14 en todo el país, y tenemos ganas de crecer. Queremos crear alguna más. Como sabéis, son secciones a las cuales vienen profesores de España, en las que se enseña lengua española y otras asignaturas en español. También tenemos Lectorados en algunas universidades, en Lublin y Poznań. También hay cursos de español en las dos sedes del Instituto Cervantes que tenemosen Polonia - una en Varsovia y otra en Cracovia. También tenemos muchos estudiantes de Erasmus. ¿Sabéis que Polonia es el segundo destino del mundo para los Erasmus españoles? El primero es Italia.

CN: ¿Aparte de la promoción de la cultura y de su digna representación del Reino de España, cuáles son sus obligaciones diarias como embajador?

A: La primera es la función de representación. Ahora cuando terminemos esta entrevista tengo que ir al *Sejm* y representar a España. En segundo lugar, tengo que informar a España de lo que está pasando en Polonia. Pero los diplomáticos no competimos con los periodistas, nuestra tarea es de información y análisis. También nos ocupamos de defender los intereses de España - las empresas españolas, la lengua española, la cultura española. También nos ocupamos de fomentar las relaciones amistosas y negociar acuerdos para que los dos países estén lo más cerca posible, como por ejemplo los acuerdos para que se abran Secciones Bilingües en liceos polacos. Y lo que es más importante, tenemos que proteger, asistir

CN: Czy osoby należące do mniejszości polskiej w Hiszpanii mogą mieć prawa podobne do tych, jakie przysługują mniejszości hiszpańskiej w Polsce?

A: W Hiszpanii - nie ma mniejszości polskiej. W Hiszpanii nie ma mniejszości żadnego państwa. Istnieją "społeczności". W Hiszpanii jest już 55 tysięcy Polaków. Doszło niemal do 80 tysięcy, jednak kryzysy ekonomiczne w latach 2008 i 2018 spowodowały spadek tej liczby. Tutaj w Polsce według naszego konsulatu Hiszpanów jest od 6 do 7 tysięcy i są to społeczności bardzo dobrze zintegrowane. Jesteśmy krajami bratnimi, ponieważ należymy do Unii Europejskiej. Dlatego też mamy takie same prawa.

CN: Czy na hiszpańskich uniwersytetach uczy się wyłącznie w języku hiszpańskim i w jego odmianach? Jakich innych języków można się uczyć w Królestwie Hiszpanii?

A: Jak pewnie wiecie, w Hiszpanii jest kilka języków. W zależności od regionu mamy język kataloński, w Walencji - walencki; także baskijski, galicyjski i inne. Na uniwersytetach nauczanie odbywa się w języku danej wspólnoty autonomicznej, takim jaki jest język urzędowy. Kastylijski jest oficjalnym językiem w Hiszpanii. Jednak poza tym są uniwersytety, zarówno publiczne, jak i prywatne, które organizują programy w języku angielskim lub francuskim.

CN: Czy wielu Polaków uczy się w Hiszpanii?

A: Cóż, musimy dokonać podziałów. W 2022 r. w Hiszpanii oficjalnie zarejestrowało się od 55 do 57 tys. Polaków – to wynika z najnowszego spisu ludności. Mamy przedział od 5 do 19 lat, w którym możemy mieć około 7 tysięcy polskich uczniów. Oznacza to, że do hiszpańskich szkół i szkół średnich uczęszcza 7 tysięcy polskich dzieci. Jeśli chodzi o uniwersytety nie mamy niestety tak dokładnych danych. Następnie mamy polskich studentów, którzy wyjeżdżają do Hiszpanii w ramach programu ERASMUS, w liczbie około 1,5 - 1,8 tysięcy. Do tego dochodzą wymiany i programy stypendialne. Jednakże są to uczniowie, którzy nie uczęszczają na pełne kursy i korzystają z krótkoterminowych stypendiów. Łączna liczba polskich studentów w Hiszpanii, o której możemy rozmawiać, to około 10 - 15 tysięcy.

e informa a los españoles que se encuentran en Polonia para que su estancia, permanente o temporal, se desarrolle sin incidentes. Eso, como pueden suponer, me lleva mucho tiempo dentro y fuera de la Embajada, pero como dije es un trabajo apasionante.

CN: ¿Cuáles son los logros que considera más importantes de su cooperación con Polonia hasta la fecha?

A: El que ustedes hayan demostrado interés envenir a la Embajada y estemos hoy aquí–lo que significa ver cómo crece la lengua española en Polonia, es para mí un logro. Ver el progreso de las empresas españolas aquí - para mí es un logro. Ver que hemos solucionado un problema que tenía un español en Polonia - son pequeños logros. Son logros que puedo ver día a día.

CN: ¿Pueden las personas pertenecientes a la minoría polaca en España contar con derechos similares a los que disfruta la minoría española en Polonia?

A: En España no hay minoría polaca. En España no hay minorías de ningún país. Hay comunidades o colectivos. En España hay ahora mismo 55 mil polacos. Llegó a haber 80 mil, pero las crisis económicas en 2008 y 2018 provocaron un descenso de ese número. Aquí en Polonia los españoles según las autoridades polacas son 6 o 7 mil, aproximadamente. Son comunidades que están muy bien integradas. Somos países amigos y miembros de la Unión Europea. Por tanto, tenemos los mismos derechos.

CN: ¿Se estudia en las universidades españolas exclusivamente en español y sus variedades? ¿En qué otros idiomas se puede estudiar en el Reino de España?

A: Como sabéis España tiene varias lenguas. Dependiendo de la región tenemos lenguas como el catalán, el vasco, el gallego y otras, que son oficiales en sus respectivos territorios. En las universidades la enseñanza se lleva a cabo en la lengua oficial de la comunidad autónoma, así como en castellano, que es la lengua oficial del Estado. Pero, además, también hay universidades, tanto públicas como privadas, que ofrecen sus currículo sen inglés o en francés.

CN:¿Estudian muchos polacos en España?
A: Tenemos que hacer varias distinciones. De 55 a 57 mil polacos que había oficialmente registrados en España en el año 2022, año del que son los datoscensales más actuales, tenemos una franja entre 5 y 19 años en la cual podemos tener unos 7 mil estudiantes polacos. Esto significa que 7 mil niños

CN: Jaki zakątek Hiszpanii jest rzadko odwiedzany, a jest godny uwagi?

A: Hiszpanię warto odwiedzić całą. To drugi kraj na świecie, który wybiera najwięcej turystów. Liczba Polaków wyjeżdżających do Hiszpanii już jest większa niż przed pandemią. Polacy jeżdżą głównie na Wyspy Kanaryjskie, do Katalonii, na Baleary i do Andaluzji. To najpopularniejsze kursy przez nich obierane. Tutaj, w biurze turystycznym, staramy się oferować więcej możliwości turystyki w Hiszpanii i uwzględniać inne elementy, które są zgodne z ich zainteresowaniami. Przykładowo Hiszpania jest pierwszym krajem na świecie posiadającym najwięcej rezerwatów biosfery UNESCO. Wiemy, że turystyka plażowa jest bardzo atrakcyjna, ponieważ znajdziemy tam długi okres słoneczny a także wspaniałe plaże. Jednak Hiszpania ma również różnorodną turystykę kulturową. Ma jedną z najlepszych turystyk gastronomicznych na świecie. Dlatego chcielibyśmy, aby Polacy odwiedzali każdą część Hiszpanii. I co jest najmniej odwiedzane? Może Kastylia-La Mancha. Natomiast w Kastylii mamy wiele ciekawych atrakcji takich jak na przykład naprawdę wspaniała Camino de Santiago w stylu romańskim, jeszcze słynne Wiatraki Don Kichota. Cóż, cała Hiszpania to bardzo piękny kraj, który warto zwiedzić w całości.

polacos estudian en las escuelas primarias e institutos españoles. En lo que respecta a las universidades, desafortunadamente no disponemos de datos precisos. Y además tenemos estudiantes polacos que van a España en el marco del programa ERASMUS, que son unos mil quinientos o mil ochocientos aproximadamente. Y existen otros programas de intercambios y becas. Pero esto son estudiantes que no hacen cursos completos, sino que disfrutan de becas de menor duración. El total de estudiantes polacos en España puede estar entre 10 y 15 mil personas aproximadamente.

CN:¿Qué partes de España se visitan poco pero merecen la pena?

A: De España vale la pena visitar... todo. Es el segundo país en el mundo que más turistas recibe. El número de polacos que va a España ha superado las cifras anteriores a la pandemia. Los polacos básicamente van a Canarias, Cataluña, Baleares y Andalucía. Son los destinos más populares. En la Oficina de Turismo de la Embajada estamos tratando de ofrecer más posibilidades para los turistas que eligen España e incluir otros elementos que puedan ser de su interés. Por ejemplo, España es el primer país del mundo en número de reservas de la biosfera de UNESCO. Sabemos que el turismo de sol y la playa es un turismo muy atractivo porque tenemos muchas horas de sol y playas maravillosas. Pero también España tiene un turismo cultural variado y valioso. Tiene el mejor turismo gastronómico del mundo. Por eso nos gustaría que los polacos visitaran cualquier parte de España. ¿Qué es lo que menos se visita? Quizá Castilla la Mancha. Pero en ambas Castillas tenemos mucho que ver, partes del camino de Santiago con grandes muestras del arte románico, o los famosos molinos de viento contra los que luchó El Quijote, que son maravillosos. Toda España es un país muy bonito y vale la pena visitarlo entero.

Ciekawostki z wielkich odkryć geograficznych Hiszpanów

Kacper Kaniecki, 2F

W XV w., a raczej bardziej pod jego koniec, kupcy z Hiszpanii zapragnęli odkrycia nowej drogi morskiej do Indii i krajów Wschodu w celu sprowadzenia stamtąd egzotycznych produktów. Przeprawy przez dotychczasowe szlaki handlowe stały się nieopłacalne, ponieważ były pod kontrolą Turków, którzy nałożyli wysokie opłaty na przewożone towary.

Dzięki pojawieniu się nowych konstrukcji statków, coraz dokładniejszych map oraz narzędzi nawigacyjnych dalekomorskie wyprawy nigdy wcześniej nie były tak łatwe i bezpieczne. Dla żeglarzy, korsarzy, podróżników i awanturników zaczęła się złota era. Wśród tych ludzi znalazł się genueńczyk Krzysztof Kolumb. Przeszedł on do historii jako człowiek, który odkrył Amerykę (wtedy mylnie uważaną za Indie).

W latach 1498–1504 po dopiero co odkrytych wodach podróżował włoski żeglarz Amerigo Vespucci. Wyprawa według 50° szerokości geograficznej południowej w latach 1501–1502 upewniła go, że badane tereny to nie ląd Indii, lecz nowy, nieznany dotąd ludowi Europy kontynent. Pochodząca od jego imienia nazwa Ameryka została użyta pierwszy raz przez niemieckiego kartografa Martina Waldseemüllera w 1507 roku.

Odkrycia Krzysztofa Kolumba i jego naśladowców żeglujących pod hiszpańską banderą groziły wybuchem konfliktu między królestwami iberyjskimi o panowanie nad zamorskimi terytoriami. Aby tego uniknąć, w 1494 r. podpisano traktat w Tordesillas, na mocy którego rozdzielono na dwie strefy wpływowe obu państw: ich granicę wyznaczała linia południka biegnąca w odległości 1200 mil morskich (ponad 2200 km) na zachód od Wysp Zielonego Przylądka. Tereny położone na zachód od niej należały odtąd do królestwa Hiszpanii, zaś lądy leżące na wschód od niej były własnością portugalską. Odkryta w 1500 r. Brazylia, leżąca na wschód od linii, przypadła zatem Portugalii.

W pogoń za odkrywcami Nowego Świata podążyły swego rodzaju oddziały, które podbijały obszary zamieszkane przez Indian. Uczestników tych zbrojnych wypraw nazywano konkwistadorami. Do Ameryki przyciągała ich wizja awansu społecznego. Wielu z najeźdźców goniło za marzeniami o legendarnych skarbach Indian. Chciwi konkwistadorzy bezmyślnie niszczyli dorobek Azteków oraz Inków - ówczesnych wysokorozwiniętych cywilizacji Ameryki Południowej. Ogarnęła ich „gorączka złota". Rdzenna ludność nie posiadała broni palnej oraz nie znała sposobu na wytopienie żelaza, dlatego przegrywała w konfrontacji z najeźdźcami, używając w głównej mierze broni z drewna. Ponadto Indian dziesiątkowały nieznane im wcześniej choroby zakaźne przywleczone ze Starego Kontynentu, takie jak dżuma, cholera i ospa. W wyniku wyniszczających walk oraz istnych epidemii chorób zginęło ok. 40 - 45 mln rdzennych mieszkańców, czyli co najmniej 80 proc. populacji sprzed wypraw K. Kolumba.

Podboje były często prowadzone imię przymusowej chrystianizacji połączonej z eksterminacją ludów tubylczych i niszczeniem ich dawnych zwyczajów i tradycji. Zdobywcy nastawili się na eksploatację podbitych terenów. Hiszpanie zakładali w koloniach osady oraz stacje handlowe, a osadnicy z Europy mogli liczyć na hojne nadania ziemi oraz przydział niewolników. W XVIIw. w Ameryce przebywało już ok. 200 tys. przybyszów z Hiszpanii i ich potomków. Nowi gospodarze czerpali dochody z uprawy trzciny cukrowej i produkcji cukru. W celu pozyskania większej ilości taniej siły roboczej Hiszpanie zaczęli ściągać ogromne ilości ciemnoskórych niewolników z Afryki. Mimo krytyki ze strony Kościoła i jego dostojników, system wyzysku i brutalnej eksploatacji kolonii przetrwał do XVIII stulecia. Liczni mieszkańcy Ameryki Południowej pielęgnują pamięć o upokorzeniach i przemocy, jakich zaznali ze strony kolonizatorów. Europejczycy uznają 12 października, czyli dzień, w którym Krzysztof Kolumb w 1492 r. dotarł do wybrzeży Ameryki, za epokowe wydarzenie świętowane jego imieniem: Dzień Kolumba. Natomiast mieszkańcy Meksyku obchodzą wówczas Dzień Ludu (hiszp. *Dia de la Raza*) – służy on upamiętnieniu brutalnej przemocy wobec rdzennych mieszkańców Ameryki, którzy zbrojnie przeciwstawiali się najeźdźcom z Europy.

Stracenie Pedro de Valdivii

Zdobywcy terytorium zamorskich

Tradycje w Hiszpanii

Natalia Williamson, 0AH

Kultura Hiszpanii ma wyjątkowy i wyrazisty charakter. Hiszpanie to z natury wyjątkowo głośny i rozrywkowy naród, któremu zawsze towarzyszy dobry humor oraz uśmiech na twarzy. Ich kalendarz jest zapełniony różnymi świętami zwanymi fiesta. Kraj ten, w zależności od regionu, reprezentuje różne odmiany kultury, tradycje oraz języki.

Kultura Hiszpanii

Dziedzictwo kulturowe obecnej Hiszpanii składa się ze spuścizny arabskiej, judaistycznej i chrześcijańskiej. Jednakże zarówno judaiści, jak i Arabowie nie są obecni w Hiszpanii już od 500 lat. Obecnie, zróżnicowanie regionalne kultury jest w większości odbiciem historii i wcześniejszego podziału na odrębne królestwa. Katalończycy czy Baskowie, którzy należą do najbardziej odmiennej grupy, czują silną odrębność.

Święta w Hiszpanii

Hiszpanie mają pełen kalendarz świąt, które są dosyć głośno i radośnie obchodzone. Jedno z bardziej znanych to Semana Santa, czyli obchody wielkiego tygodnia. Widowiskowe procesje tego święta są znane na całym świecie. Podobnie popularne jest święto El Rocio. Jego podłoże to tradycyjna pielgrzymka do wspomnianego El Rico. Na Santa Cruz de Tenerife można wówczas zobaczyć niesamowity karnawał wywierający wrażenie jedyne w swoim rodzaju. Charakterystyczne jest też Las Fallas de San José, które jest obchodzone w marcu. Z okazji tego święta są organizowane niezwykłe pokazy ognia. Natomiast 25 lipca w całej Hiszpanii odbywa się dzień dla upamiętnienia św. Jakuba, z kolei 15 lipca - żeglarzy i rybaków. Wyjątkowym świętem jest także to pomidorów, La Tomatina. Tego dnia ulice miast zmieniają się w areny do bitwy na pomidory.

Symbole Hiszpanii

Symbolem Hiszpanii jest taniec flamenco, pochodzący z Andaluzji. Tam właśnie można oglądać jego pokazy, do których muzyka wykonywana jest na gitarze. Podczas tego pokazu tancerze przywdziewają niesamowite, falbaniaste stroje. Nieodłączną częścią wielu świąt są też walki byków, zwane corrida - słynna gonitwa byków, przed którymi ucieka tłum śmiałków, ubranych w czerwone chusty. Charakterystyczne dla Hiszpanów jest także to, że od godziny 14 do 17 obowiązuje „siesta”. Wtedy wiele miejsc jest zamkniętych, a miasto z hucznego staje się spokojniejsze. Zwykle w tym czasie mieszkańcy ucinają sobie drzemkę albo idą na obiad. Te godziny są zwykle upalne, więc wykonywanie pracy czy innych obowiązków jest praktycznie niemożliwe. Hiszpańskie życie rozpoczyna się dopiero wieczorem. Z tego względu większość restauracji jest otwartych do późnych godzin.

Hiszpania okazuje się zatem bardzo wielokulturowym krajem, który dumnie podtrzymuje swoje tradycje. Mimo, że znajduje się w europejskim kręgu kulturowym, to istnieje wiele różnic między jej śródziemnomorskim charakterem a naszymi polskimi zwyczajami. Niezależnie od tego, warto poznawać odmienne kultury i rozważyć odwiedzenie Hiszpanii choćby w czasie letnich wakacji.

Fiesta– wielka impreza na cześć ognia

Nina Niziołek, 1B

Hiszpanie kochają obchodzić i celebrować każde, nawet najmniejsze święto. Jest ich wiele, ale skupmy się dzisiaj na jednym.

Fiesta - słowo to pochodzi oczywiście z języka hiszpańskiego i oznacza imprezę, uroczystość bądź przyjęcie. Podczas jej trwania odbywają się pochody, parady, imprezy oraz artystyczne akcenty, pięknie prezentujące to święto. Najbardziej znanym świętem celebrowanym w Hiszpanii jest Fiesta de las Fallas, inaczej hiszpańskie święto ognia. Tłumy turystów zjeżdżają się do miasta by wziąć udział w tej głośnej i hucznej imprezie. Fiesta de las Fallas została nawet wpisana na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Popularnym elementem tego święta są łatwopalne kukły, nazywane NINTOS, które są rozstawione po całym mieście. Każda ulica musi przygotować jedną dużą figurę, przez co znajdziemy tam ponad 700 sztuk. Ostatniego dnia Fiesty, wszystkie kukły zostają spalone, a ta która została ogłoszona najładniejszą, zostaje spalona na końcu, bądź udaje jej się przetrwać i dostać miejsce w muzeum. Taka impreza to na pewno niezapomniane wydarzenie, które każdy z nas powinien raz w życiu doświadczyć. W końcu kto nie lubi dobrej muzyki i pięknych pokazów świateł!

Las Fallas w Walencji

Święto ognia w Walencji

Czy Polak i Hiszpan to bratnie dusze?

Magdalena Dębczyńska, 2AH

Czy Hiszpanie znani ze swoich wesołych biesiad, kolorowych imprez i skłonności do cieszenia się życiem są w stanie dogadać się z stereotypowo ponurym i samolubnym przedstawicielem polskiej społeczności? Mimo iż na pierwszy rzut oka wydaje się, że pochodzimy zupełnie z dwóch innych planet to w rzeczywistości istnieje wiele wspólnych wątków, które łączą rzekomo dwie różne kultury. Jednak niektórych różnic nie możemy zlekceważyć, bo to właśnie one czynią nas dwoma innymi oraz oryginalnymi społecznościami, które mogą się od siebie uczyć różnorodności w stylu życia.

Spędzanie czasu w rodzinnym gronie pozwala na budowanie więzi i zacieśnianie relacji. Każdy sukces, czy to awans w pracy urodziny bądź zbliżające się wakacje, jest dosyć dobrym argumentem dla Polaków, żeby urządzić spotkania z bliskim i cieszyć się chwilą. W tej kwestii, jak się wydaje, nie odbiegamy aż tak bardzo od zwyczaju organizowania hucznych i zdecydowanie głośniejszych imprez Hiszpanów, którzy dobrą zabawę mają we krwi.

Co więcej, poza polskimi biesiadami i popularnymi hiszpańskimi fiestami te dwie kultury mają więcej wspólnego – ich przedstawiciele nie mieliby nic przeciwko podaniu sobie rąk na murawie i rozpoczęciu emocjonującego meczu. Gra w piłkę nożną w tych dwóch krajach wzbudza ogromne zafascynowanie, a kibicowanie podczas oglądania meczu w telewizji bądź na stadionie staje się wyczekiwanym i interesującym wydarzeniem, w którym udział bierze cały naród.

Wspólny język moglibyśmy z Hiszpanami odnaleźć też przy rodzinnym stole. Mimo że nasze kuchnie zdecydowanie różnią się typowymi potrawami , smakami i produktami, te dwie narodowości zdecydowanie mogłaby połączyć miłość do rozkoszowania się jedzeniem oraz grupowe przygotowywanie posiłków, którymi później delektujemy się w towarzystwie bliskich osób wśród rozmów pełnych śmiechu radości i żartobliwych narzekań z powodu przejedzenia. Gdyż, jak dobrze wiemy, ciężko jest odmówić kolejnego kawałka ciepłej szarlotki babci bądź dokładki paelli przesiąkniętej aromatem świeżych owoców morza.

Dwa kraje łączy również wspólna religia, którą jest katolicyzm. W Polsce dużą popularnością jak i aprobatą cieszą się pielgrzymki do Częstochowy łączące wiernych pragnących ujrzeć obraz Matki Boskiej Częstochowskiej. Hiszpania natomiast słynie ze znanej na całym świecie pielgrzymki do Santiago de Compostela prowadzącej szlakiem Świętego Jakuba. Wytrwali Polacy również biorą udział w tym wydarzeniu, które trwać może około 4 miesięcy, jeśli idzie się pieszo, bądź 30 dni, jeśli jedzie się rowerem.

Obchodzenie wspólnie świąt takich jak Wielka-

noc czy Boże Narodzenie zdaje się być interesującym doświadczeniem, gdyż nasze tradycje lekko się różnią. Kiedy u nas w kuchni roznosi się zapach pysznego karpia bądź barszczu z uszkami, Hiszpanie rozkoszują się pysznymi szynkami bądź kiełbasą chorizo.

Mimo tego, że łączy nas tak wiele wspólnych tradycji i upodobań, nie możemy też zapomnieć o kilku różnicach, które znacząco mogą wpłynąć na utrzymanie dobrej relacji między Polakami i Hiszpanami. Na wstępie od razu trzeba zaznaczyć, że nasi przyjaciele z cieplejszych stron świata znani są ze swojego częstego spóźnialstwa, które może przyprawiać o gorączkę zwykle punktualnych Polaków. Kiedy u nas mówi się, że lepiej być za wcześnie niż się spóźnić, Hiszpanie żyją zgodnie z przeświadczeniem, że lepiej późno niż wcale. Zrozumienie fenomenu odkładania wszystkiego na tak zwaną „mañanę'' jest niewyobrażalnie ciężkie dla obywateli naszego kraju, którzy większość spraw mieli do zrobienia na wczoraj.

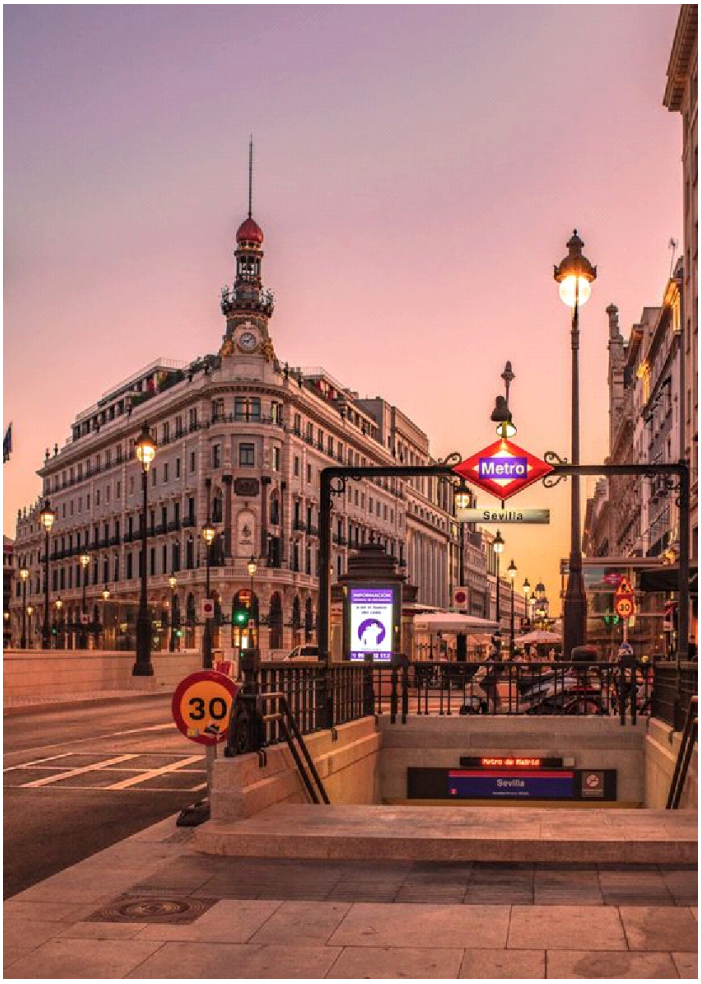

Wiecznie śpieszące się zegarki Polaków sprawiają, że lekko zazdrościmy Hiszpanom tego, iż mają na wszystko czas i przede wszystkim znajdują czas na odpoczynek, który ułatwia im piękna słoneczna pogoda. Podczas gdy Polacy wyciągają z dna szafy zimową puchową kurtkę, Hiszpanie wybierają okulary przeciwsłoneczne bądź szukają szybkich połączeń lotniczych z Wyspami Kanaryjskimi, gdzie w lutym temperatura pozwala na opalanie się i kąpiele w basenach. Tropikalny klimat wysp jest zdecydowanie czymś, czego Polsce brakuje. Wiecznie zimne Morze Bałtyckie brzmi mniej zachęcająco niż gorąca i tętniąca życiem Hiszpania w szczególności podczas lata, kiedy to możemy zrelaksować się po ciężkich miesiącach pracy.

Wydawać by się mogło, że Polacy i Hiszpanie mają dwie skrajnie odmienne dusze, lecz po głębszym i dokładniejszym przeanalizowaniu naszych kultur odnaleźć można sporo podobnych tradycji i zwyczajów, które nas łączą. Mimo sporej ilości różnic twierdzę, że bardzo dobrze dogadujemy się z Hiszpanami, gdyż nasze odmienne poglądy pozwalają nam na uzupełnianie się nawzajem i przeżycie nowych doświadczeń.

Zakamarki Hiszpanii

Natalia Puławska, 0AH

Hiszpania to kraj pełen fascynujących regionów, spośród których każdy ma własną, wyjątkową historię, kulturę i przyrodę. Ten artykuł przedstawia cztery niezwykłe zakątki Hiszpanii: Katalonię, Andaluzję, Majorkę i Wyspy Kanaryjskie.

Museu Nacional d'Art de Catalunya

Katalonia jest położona na północno-wschodnim wybrzeżu Hiszpanii. Jest to region znany z niezwykłej architektury i pięknych plaż. Jej stolicą jest Barcelona - miejsce, w którym historia i nowoczesność splatają się w niezwykły sposób. Sagrada Familia, katedra projektu Antonio Gaudíego, jest jednym z najważniejszych symboli miasta. To monumentalne dzieło sztuki budzi podziw swoją niezwykłą architekturą i kunsztem wykonania. Z kolei Park Güell, również zaprojektowany przez Gaudíego, to ogród pełen kolorowych mozaik i fantastycznych rzeźb, który przyciąga artystów i turystów z całego świata. Jednak Katalonia to nie tylko Barcelona. Costa Brava, rozciągająca się na północ od miasta, oferuje niezliczone plaże, skaliste wybrzeża i wioski rybackie. Tutejsza kuchnia to między innymi dania takie jak paella, tapas czy crema catalana.

Montserrat

Andaluzja to południowy region Hiszpanii, Jest to miejsce, gdzie tradycja, muzyka i historia tworzą jedną fascynującą całość. To w tym regionie swoje korzenie ma flamenco, ekspresyjny taniec i muzyka. W Sewilli, stolicy regionu, można doświadczyć niepowtarzalnego klimatu tworzonego przez flamenco w licznych tablao (lokalach flamenco). Andaluzja to także Alhambra, kompleks pałacowo-forteczny w Granadzie, który oczarowuje zwiedzających swoją mauretańską architekturą i urokliwymi ogrodami. To niezwykłe miejsce, gdzie można poczuć ducha czasów rekonkwisty i snuć marzenia o morskich przygodach. Stolica Andaluzji, Sewilla, zachwyca majestatyczną katedrą i dziedzińcem Alcázaru Królewskiego. Pałac Alkazar Królewski jest przykładem architektury renesansowej i ma piękne ogrody oraz wnętrza bogato ozdobione sztuką i elementami dekoracyjnymi. To miejsce, gdzie odbywają się różnego rodzaju oficjalne uroczystości i wydarzenia kulturalne. Zwiedzając Alkazar Królewski, można zobaczyć wiele cennych dzieł sztuki, mebli i innych historycznych artefaktów, które odzwierciedlają bogatą historię i dziedzictwo Hiszpanii.

Majorka, największa z Balearów na Morzu Śródziemnym, to raj dla miłośników słońca i przyrody. Playa de Palma, jedna z najpopularniejszych plaż, zachwyca złotym piaskiem i krystalicznie czystą wodą. Kolejnym celem są majestatyczne góry Tramuntana, które przyciągają amatorów pieszych wędrówek. Szlaki górskie prowadzą przez malownicze krajobrazy, urocze wioski i skaliste klify. Stolica Majorki, Palma de Mallorca, to miasto pełne nawiązań do historii i kultury. Katedra La Seu, z widokiem na morze, to arcydzieło gotyckiej architektury. Spacer po wąskich uliczkach Palmy to doskonała okazja do odkrywania smaków lokalnych potraw w kawiarniach i restauracjach.

Nasza podróż kończy się na Wyspach Kanaryjskich, archipelagu na Oceanie Atlantyckim. Każda z wysp, od Teneryfy po Fuerteventurę, ma swoje wyjątkowe atrakcje. Teneryfa zachwyca krajobrazem wulkanicznym i jest miejscem, gdzie można się zachwycać najwyższym szczytem Hiszpanii, Teide. Gran Canaria oferuje zarówno piękne plaże, jak i imponujące góry w centrum wyspy. Lanzarote to wyspa z krajobrazem utworzonym przez działalność wulkaniczną, gdzie można odkrywać jaskinie i kraterowe jeziora.

Nieśmiertelny mistrz surrealizmu

Katarzyna Ogonowska, 1AH

Salvador Dalí - najbarwniejszy artysta XX wieku i mistrz surrealizmu, malarz - autor 1500 obrazów olejnych na płótnie, ale także pisarz, rzeźbiarz i filmowiec. Kim był mężczyzna z charakterystycznie zawiniętymi wąsami, ubierający się jak dyndas, noszący perły, szeroki kapelusz czy fantazyjne kwiaty? Oto krótka historia jego barwnego życia i twórczości.

Salvador Dalí

Salvador Dalí urodził się w 1904 roku w hiszpańskiej Katalonii, a dokładnie w mieście Figueres. Od najmłodszych lat przejawiał wielki talent plastyczny, już jako kilkunastolatek wystawiał swoje prace publicznie w Teatrze Figueras. Uczęszczał do Królewskiej Akademii Sztuk w Madrycie, której jednak nigdy nie skończył (nie podszedł do egzaminów końcowych, ponieważ uważał, że wykładowcy „nie dorastają mu do pięt").

„Płonąca żyrafa"

W 1928 roku zamieszkał we Francji, gdzie dołączył do grupy surrealistów takich jak Joan Miró. Trzy lata później poznał kobietę swojego życia, swoją muzę - Galę, a właściwie Elenę Ivanovą Diakonową. Gala była nie tylko wielką inspiracją Dalego, ale to dzięki jej znajomościom i uporowi zawdzięczał swoją pozycję genialnego artysty, pieniądze i sławę.

W latach II wojny światowej Dalí zamieszkał w Stanach Zjednoczonych, gdzie współpracował z Waltem Disneyem, Coco Chanel i Alfredem Hitchockiem. W Ameryce cieszył się ogromną sławą wśród tamtejszych tak zwanych wyższych sfer. Malował portrety takich znanych osób jak Helena Rubinstein czy Jack Warner.

W 1974 roku w swojej rodzinnej miejscowości

Figueres Dali założył i zaprojektował sobie własne muzeum - „Teatro Museo Dalí”. W tym surrealistycznym jak sam Salvador Dali budynku intensywnym czerwonym kolorze, ozdobionym złotymi jajkami i bochenkami chleba, aktualnie znajduje się większość jego dzieł.

W 1982 roku zmarła ukochana malarza, Gala, której śmierć artysta bardzo przeżył.

Sam Salvador Dalí odszedł w 1989 roku. Zgodnie ze swoim życzeniem malarz został pochowany muzeum w Figueres.

„Sofa”

Salvador Dalí był człowiekiem wielu talentów, bo poza malowaniem tworzył również rzeźby i biżuterię, projektował przedmioty użytkowe, napisał 2 książki: „Sekretne życie Salvadora Dalí” i „Dziennik geniusza”, zajmował się scenografią, a nawet wyprodukował film pt. „Pies andaluzyjski”.

Do najsłynniejszych dzieł artysty należą: obrazy „Trwałość pamięci”, czyli słynne płynące zegary, „Płonąca żyrafa”, „Jaskółczy ogon”, sofa mająca kształt ust Mae West, logo producenta lizaków Chupa Chups.

Dali jest inspiracją dla wielu malarzy, projektantów i grafików. Sam marzył o nieśmiertelności, a przez swoją sztukę, która jest wiecznie żywa, osiągnął swój cel.

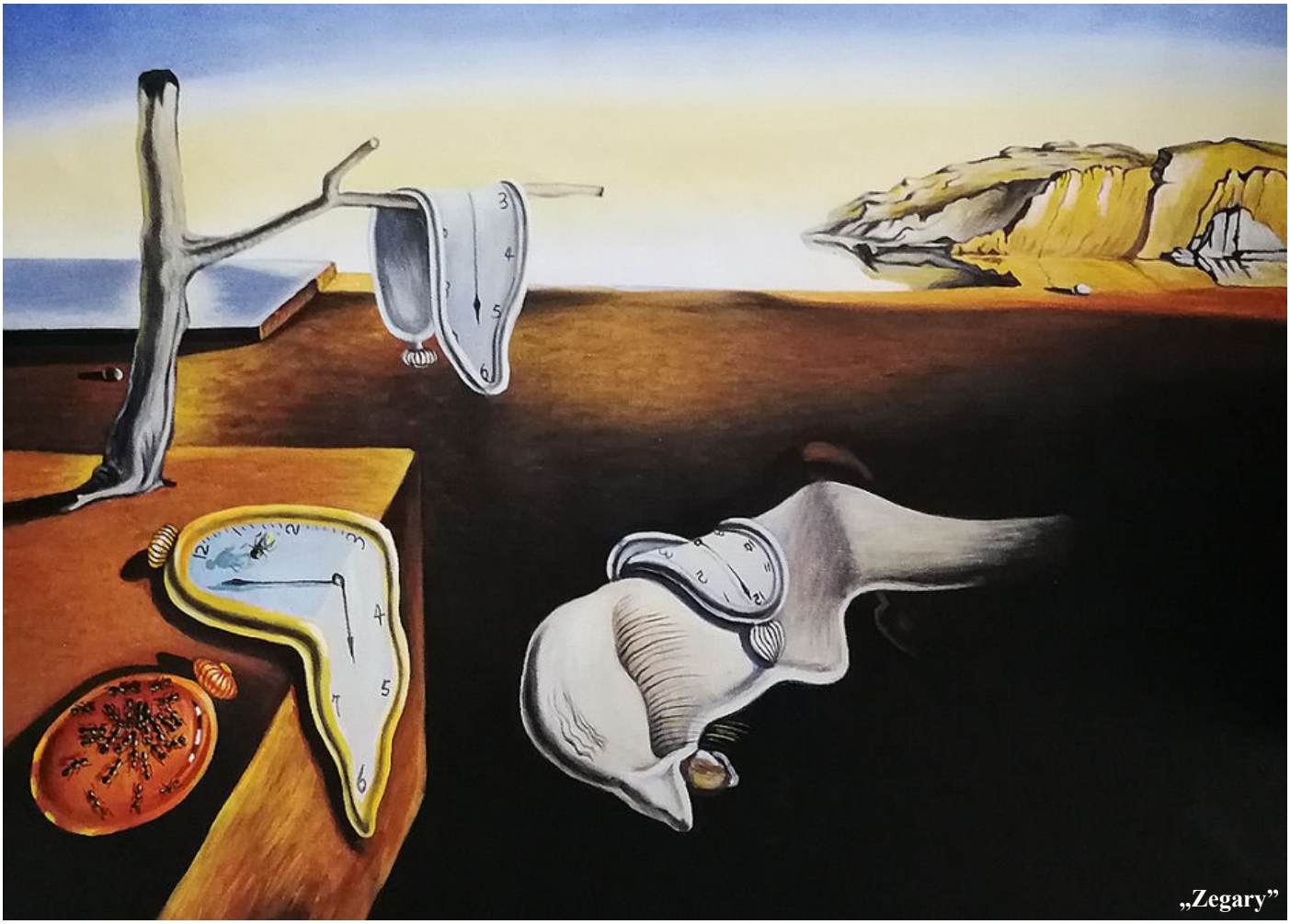

„Zegary”

Kącik turystyczny

Miejsca, o których nie sposób zapomnieć.

Martynika

Kacper Kaniecki, 2F

Tym razem nasze zainteresowania turystyczne zaspokoi młodzież z Martyniki. Uczniowie z klasy maturalnej Liceum im. Viktora Schœlchera przedstawiają swoją mała ojczyznę - Martynikę - i swoją szkołę.

Martynika, zwana też Wyspą Kwiatów, to wyspa karaibska, region zamorski Francji. (W skład Francji wchodzą posiadłości poza Francją kontynentalną. Są to 4 departamenty zamorskie: Gwadelupa, Martynika, Réunion, Gujana Francuska. A także dwie „zbiorowości terytorialne" (Collectivités territoriales): Mayotte, Saint-Pierre et Miquelon, 3 terytoria zamorskie: Polinezja Francuska, Nowa Kaledonia, Wallis et Futuna i Francuskie Ziemie Południowopolarne (Les Terres Australes et Antarctiques Françaises.)). Jej stolicą jest Fort-de-France. Martynika jest częścią regionów peryferyjnych Unii Europejskiej. Znajdują się tam 34 gminy. Wyspa składa się z masywu wulkanicznego zdominowanego od północy przez górę Pelée (1397 m n.p.m.), uśpiony wulkan, który wciąż pozostaje zagrożeniem. Położony w Saint-Pierre, jest szczególnie znany z wybuchu w 1902 r., który spowodował wielkie zniszczenia. W mieście Saint-Pierre, położonym u stóp wulkanu, w czasie wybuchu, zginęło ponad 30 tysięcy ludzi. W sobotę 16. września wulkan Pelée został wpisany na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Kultura Martyniki jest zróżnicowana - językiem oficjalnym jest francuski, a językiem ojczystym jest kreolski, który 25. maja 2023 roku podczas Zgromadzenia Terytorialnego Martyniki (CTM) został uznany za język urzędowy Martyniki, tak samo jak język francuski.

Cette fois-ci, nos intérêts touristiques seront comblés par les jeunes martiniquais. Les élèves de la terminaledu Lycée Victor Schœlcherprésentent leurpetite patrie – la Martinique – et leur école.

La Martinique surnomméel'Île aux Fleurs est uneile de la Caraïbe, une région d'0utre-mer de France. Sa capitale est Fort-de-France. La Martinique fait partie des régions ultra-périphérique de l'Union Européenne. Il y a 34 communes. L'ile est constituée par un massif volcanique dominé au nord par la montagne Pelée (1397 m), volcan gris dont l'activité demeure menaçante. Elle se trouve àSaint-Pierre. Elle est notamment connue pour son éruption en 1902 qui a entrainé la destruction de la ville de Saint-Pierre située à ses pieds et au cours de laquelle près de 30 000personnes sont mortes. Le samedi 16 septembre 2023 la montagne Pelée est entrée dans le patrimoine mondial de l'UNESCO.La culture martiniquaise est diversifiée. La langue officielle est le français. La langue nataleest le créole qui a étéreconnuele 25 mai 2023 à l'Assemblée de la CollectivitéTerritoriale de Martinique (CTM) commela langue officielle au même titre que le français.

Liceum im.Wiktora Schœlchera

Pięć głównych zasad edukacji francuskiej to:

- wolność edukacji,

- bezpłatna edukacja,

- laicyzm,

- neutralność,

- obowiązek szkolny.

Na Martynice znajdują się 32 licea, z których 23 jest publicznych, a 9 prywatnych. Liceum im. Wiktora Schœlchera to więcej niż liceum, to prawdziwy „zabytek historii". Zbudowany w 1930 roku, zespół ten stanowi obiekt dużego zainteresowania w historii architektury XX wieku na poziomie międzynarodowym. Wyspy karaibskie były w tym czasie laboratorium eksperymentów architektonicznych i urbanistycznych. Ciemnoskóry poeta, Aimé Césaire, podkreślił znaczenie liceum dla „dziedzictwa Martyniki" i przejście przez to liceum dużej liczby znanych Martynikańczyków, którzy tam studiowali. Liceum im. Schoelchera stało się pomnikiem historii. Szkoła wzięła swoją nazwę od Wiktora Schœlchera, deputowanego Martyniki i Gwadelupy w latach 1848-1850. Jako przewodniczący komisji ds. zniesienia niewolnictwa Wiktor Schœlcher był inicjatorem dekretu z 27 kwietnia 1848 r. znoszącego niewolnictwo we Francji. Wiktor Schœlcher do końca życia pozostał humanistą. Żarliwy obrońca demokratycznej i socjalnej republiki, walczył z analfabetyzmem i walczył o darmową, świecką edukację publiczną. Jest pochowany w Panteonie w Paryżu. Szkoła ma obecnie 875 uczniów w ponad 10 specjalnościach ze wskaźnikiem 95% zdanych egzaminów - matura ogólna, i 92% – matura technologiczna. Liceum Schœlchera stawia w centrum swojej polityki takie wartości jak doskonałość, sukces i tolerancja. Doskonałość dla wszystkich!

Lycée Victor Schœlcher

Les cinq grands principes de l'éducation française sont :

- la liberté d'enseignement,

- la gratuité,

- la laïcité,

- la neutralité et

-l'obligation scolaire

La Martinique possède 32 lycées dont 23 publics et 9privés. Plus qu'un lycée, un véritable «monument historique« Construit dans les années 1930.Cet ensemble présenteintérêt majeur dans l'histoire de l'architecturedu 20ème siècle sur le plan international. Les iles de laCaraïbe ont constitué un laboratoire d'expérimentations architecturales et urbaines à cette époque. Le poète de la négritude, AiméCésaire, a souligné l'importance du lycée pour « le patrimoine martiniquais » et le passage par ce lycée d'un «grand nombrede Martiniquais de renom qui y ont fait leurs études ». Le lycée Schœlcher est devenu un monument historique. Le lycée tient son nom de Victor S·chœlcher, député de la Martinique et de la Guadeloupe entre 1848 et 1850. En tant que président de la commission d'abolition de l'esclavage, Victor Schœlcher est l'initiateur du décret du 27 avril 1848 abolissant l'esclavage en France. Victor Schœlcherjusqu'ŕ la fin de sa vie demeure un humaniste. Fervent défenseur d'une républiquedémocratique et sociale, il lutte contre l'analphabétisme, pour une instruction publique laïque et gratuite. Il est actuellement enterré au Panthéon. Le lycée compte actuellement 875 élèves pour plus de 10 spécialités avec un taux de réussite de 95'% de réussite au bac général, et 92% au bac technologique.Le lycée Victor Schœlcher place au centre de sa politiquedes valeurs telles que l'excellence,la réussite et la tolérance. L'excellence pour tous!

Kącik książkowy

Książki dające do myślenia, oferujące także wspaniałe wrażenia.

Najsłynniejsi hiszpańscy pisarze

Nadia Matuszewska, 0AH

Hiszpańska literatura objęła swoim zasięgiem kilka kontynentów, jednak w Polsce wciąż jest ona całkowicie nieznana. Miguel de Cervantes i Carlos Ruiz Zafón to wspaniali literaci, którzy reprezentują dorobek hiszpańskiego pisarstwa. Obaj są zupełnymi przeciwieństwami - urodzeni w zupełnie innych czaszach, mający kompletnie różne style literackie oraz oczywiście dwa różne podejścia do życia.

Miguel de Cervantes

Miguel de Cervantes to pisarz, którego łatwo można porównać do Adama Mickiewicza i podobnie jest z jego najsłynniejszą książką „El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha", która dla Hiszpanów jest tym, czym dla Polaków jest „Pan Tadeusz". Cervantes urodził się 29 września 1547 roku, a zmarł 22 kwietnia 1616 roku w Madrycie. Miał córkę, żonę i dwójkę rodzeństwa. Pochodził z zubożałej, lecz szlacheckiej rodziny, a miłość do literatury prawdopodobnie zasiał w nim Juan Lopez de Hoyos. W ciągu całego swojego życia Cervantes wiele przecierpiał – na początku trafił do wojska, następnie do niewoli, a potem zmuszony był pracować dla Wielkiej Armady, gdy jego zasługi wojskowe odeszły w zapomnienie, a pisarstwo było niewystarczalne by móc się utrzymać. Istnieją również przypuszczenia, że pomysł na słynny utwór „Don Kichote" powstał w momencie, w którym autor po raz drugi trafił do więzienia.

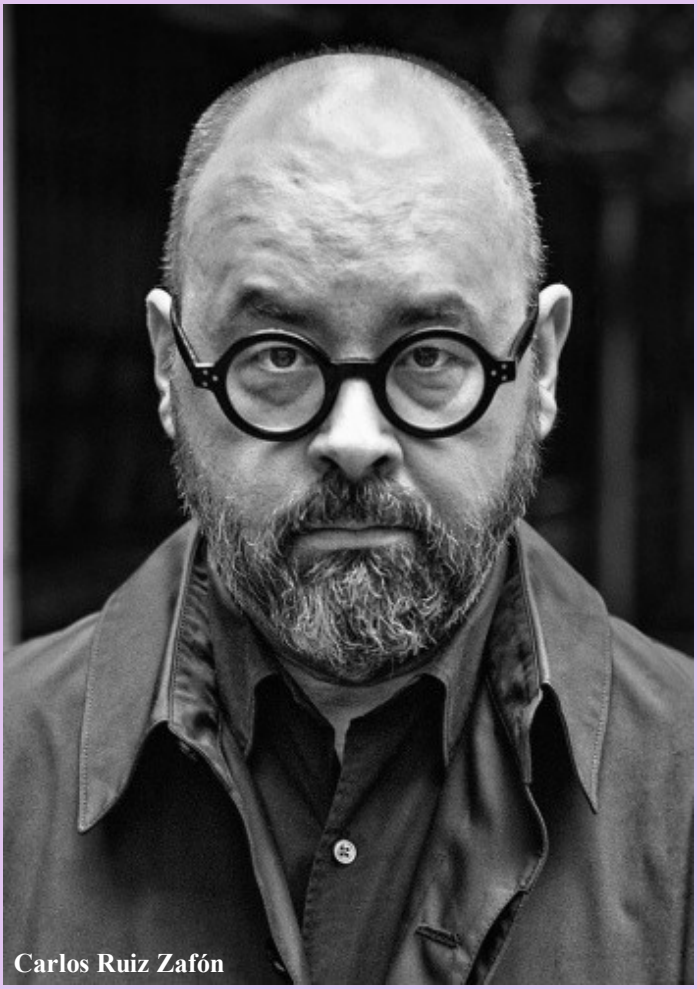
Carlos Ruiz Zafón

Sam utwór jest o pięćdziesięcioletnim mężczyźnie, który pod wpływem literatury rycerskiej zaczyna wierzyć w to, iż sam jest walecznym i dzielnym rycerzem, samozwańczo stając się błędnym rycerzem. Wraz ze swoim koniem Rosynantem i słynnym giermkiem Sancho Pansą wyrusza w drogę przeżywając przygody, które niesamowite są jedynie w jego głowie. Jedną z jego wspaniałych przygód jest walka z wiatrakami. Walczył on z nimi, ponieważ sądził, że są

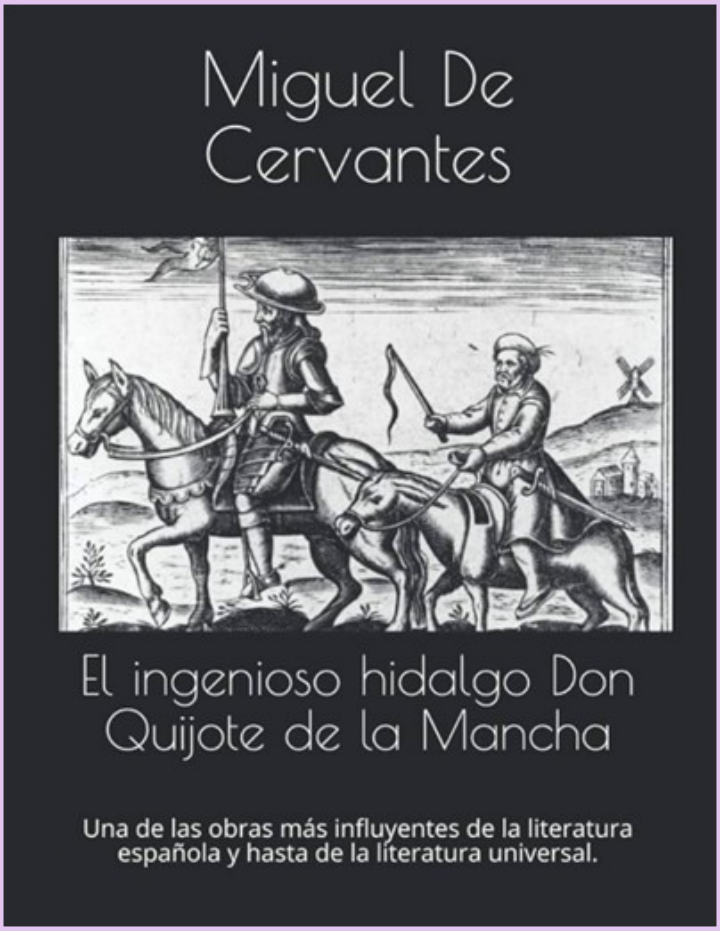

Krótko opowiadając o fabule – w letni świt 1945 roku dziesięcioletni Daniel Sempere zostaje zaprowadzony przez ojca do niezwykłego miejsca w sercu starej Barcelony, które dla wtajemniczonych znane jest jako Cmentarz Zapomnianych Książek. Zgodnie ze zwyczajem Daniel ma wybrać, kierując się właściwie jedynie intuicją, książkę swego życia. Spośród setek tysięcy tomów wybiera nieznaną sobie powieść "Cień wiatru" niejakiego Juliana Caraxa. Zauroczony powieścią i zafascynowany jej autorem Daniel usiłuje odnaleźć inne jego książki i odkryć tajemnicę pisarza, nie podejrzewając nawet, że zaczyna się największa i najbardziej niebezpieczna przygoda jego życia, która da również początek niezwykłym opowieściom, wielkim namiętnościom oraz przeklętym i tragicznym miłościom rozgrywającym się w cudownej scenerii Barcelony – zarówno gotyckiej, jak i renesansowej, secesyjnej, jak i powojennej.
Jednym z wielu wartościowych cytatów zawartych w tej powieści jest cytat, który każdego skłoni do głębokich refleksji. „Istniejemy póki ktoś o nas pamięta”.

olbrzymami na służbie czarodzieja. Stąd też słynne powiedzenie „walczyć z wiatrakami”. Choć Don Quijote nie myślał trzeźwo i przez większość czasu żył swoimi wyobrażeniami, nie zmienia to faktu, iż niektóre jego słowa były warte uwagi – „Wszystkie burze, które nas spotykają, są oznaką, że wkrótce się wypogodzi i sprawy nasze dobrze się ułożą. Bo nie może to być, aby zło i dobro były czymś stałym, a stąd wynika, że gdy zło już trwało długo, dobro jest niedalekie”.

Kolejny autor, Carlos Ruiz Zafón, urodził się 25 września 1964 roku w Barcelonie, a zmarł 19 czerwca 2020 roku w Kalifornii. Na przestrzeni lat napisał wiele utworów oraz zdobył wiele nominacji i nagród literackich. Choć Ruiz Zafón był z wykształcenia dziennikarzem, od 1993 roku poświęcił się pisaniu scenariuszy filmowych w Los Angeles i powieściopisarstwu. Jego pierwsze cztery książki były adresowane do młodzieży, a jedną z jego najpopularniejszych powieści była „La Sombra del Viento” („Cień wiatru”), wydana po raz pierwszy w 2001 roku, a już w 2008 przetłumaczona na ponad 45 języków i sprzedana w ponad 10 milionach egzemplarzy. Była entuzjastycznie przyjęta przez czytelników i recenzentów, co znalazło wyraz w wielu wyróżnieniach.

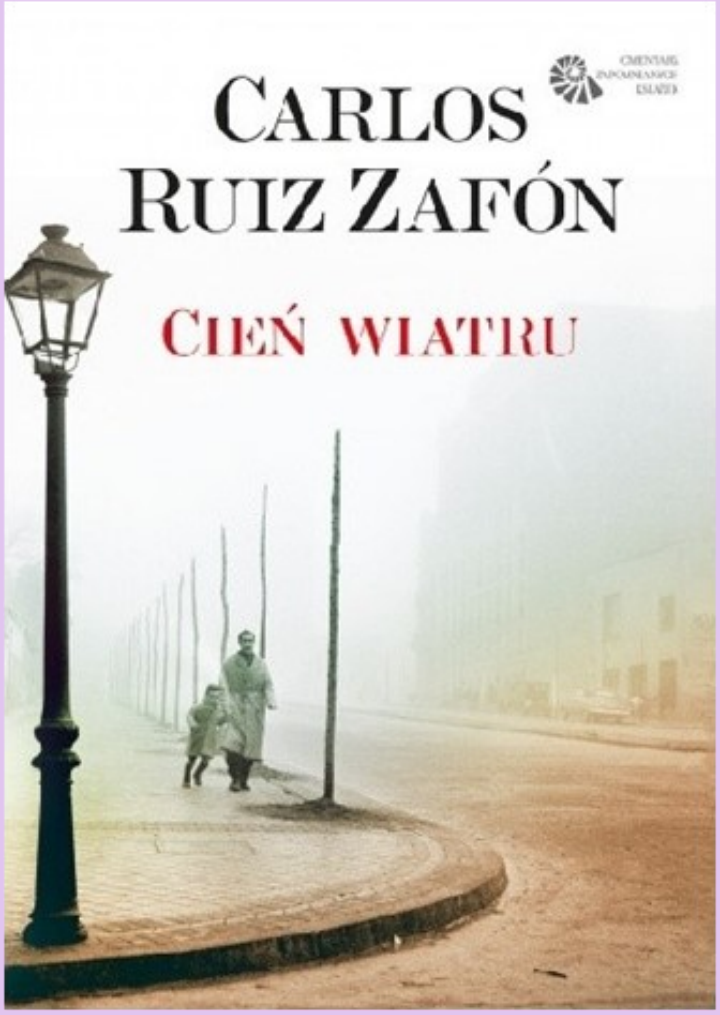

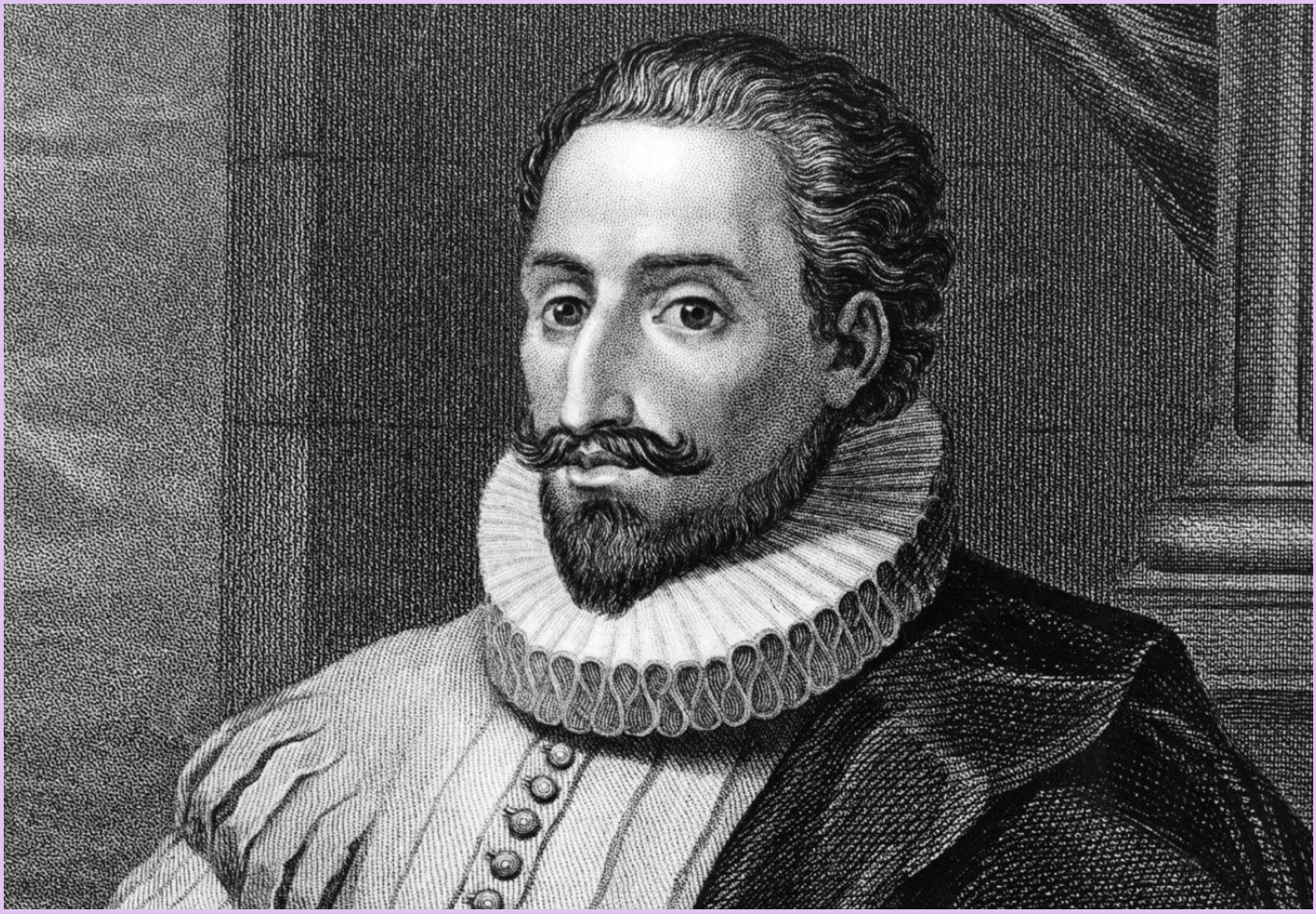

Kącik filmowy

Filmy, które dostarczają wielu emocji.

Rodzina po katalońsku

Jakub Wójcik

Podczas gdy współczesna kinematografia hiszpańska rozwija się pod znakiem powszechnej rozpoznawalności dwóch nazwisk – Pedro Almodóvara i Guillermo del Toro, wielu utalentowanych twórców niesłusznie pozostaje w ich cieniu. Jednym z nich jest Carla Simón. Urodzona w Barcelonie, stolicy Katalonii, wierna swojemu rodzimemu regionowi, osadza w nim akcję swoich filmów – począwszy od pełnometrażowego debiutu „Lato 1993", kończąc zaś na najnowszym dziele– „Alcarràs". Z obydwu tytułów wyłania się główny obiekt zainteresowania reżyserki – rodzina, której kreśli złożony i wielowarstwowy portret.

„Lato 1993" oparła Simón na własnym dzieciństwie. Film przyjmuje perspektywę sześcioletniej Fridy, która po śmierci rodziców zmuszona zostaje zamieszkać pod jednym dachem z wujkiem, ciocią i ich córką, młodszą od siebie Anną, niekryjącą radości z przybycia kuzynki. „Teraz jesteś moją siostrą" – mówi. Życie jednak nie jest takie proste jak w optyce dzieci. Zanim dziewczynka zbuduje więź z nową rodziną, czeka ją niełatwy proces aklimatyzacji, utrudniany przez żałobę, którą przechodzi na własny dziecięcy sposób – buntując się i dokuczając siostrzyczce. Nowi rodzice starają się roztoczyć nad nią opiekę, obdarzyć ją dobrocią i miłością, ale wkrótce zostają postawieni przed koniecznością wytyczenia granicy między ślepą wyrozumiałością a ustaleniem jej pewnych obowiązków. Gdy osamotnienie Fridy sięga zenitu, podejmuje desperacką próbę ucieczki z domu. Przestraszona mrokiem spowijającym polne drogi, powraca do domowego zacisza, a resztę nocy spędza w objęciach matki. Prawdopodobnie wtedy zaczyna dostrzegać, czym jest rodzina – nie przestrzenią opresji, a oazą zdolną uchronić przed każdym niebezpieczeństwem, miejscem oparcia, wzajemnego zaufania i zrozumienia, które nadejdzie wraz z upływem czasu. Potrzeba tylko szczypty cierpliwości i bliskości.

Z kolei w „Alcarràs" Simón posuwa się krok dalej. Nie zawęża perspektywy, a tworzy szeroki obraz zależności między członkami rodziny zamieszkującymi plantację na tytułowej prowincji. Rodzina jawi się tu nie tylko jako rodzaj wspólnoty, ale także pewna komórka społeczna, hermetyczna i zamknięta we własnym mikroświecie. Jest miejscem koegzystencji trzech pokoleń, które żyją ze sobą w harmonii, a najmłodsze z najstarszym wspólnie śpiewa pieśni. Aż w końcu więzi rodzinne ulegają stopniowemu rozerwaniu pod wpływem utraty czynnika dotychczas je spajającego – ziemi, którą nowy właściciel planuje sprzedać. Dziadek usiłuje się z nim zbratać, ojciec nie szczędzi mu obelg i pracuje, wykorzystując pozostały rodzinie czas, syn wykonuje polecenia ojca, po cichu marząc o zrzuceniu kagańca. Cała trójka stanowi reprezentację mentalności innego pokolenia. Każdemu przyświeca ten sam cel, różni się tylko sposób do niego dojścia i to jest źródłem rodzinnych konfliktów. Simón jednak ponownie nadzieję na ich rozwiązanie dostrzega w empatii i zrozumieniu, co popycha drugiego człowieka do określonych działań oraz jak wiele nas z nim łączy.

Chociaż snute opowieści nasyca Simón katalońskim kolorytem, nie odbiera im bynajmniej uniwersalności. Jej spojrzenie bliskie jest bohaterom, nigdy nie ocenia, zawsze stara się ich zrozumieć. Uważność i czułość – te cechy wynosi na piedestał swojego języka filmowego. Zrównując kamerę z oczyma dzieci, obierając ich percepcję świata, nawet błahym scenom wypełniania nudy potrafi nadać wyjątkowość. Jednocześnie opiera się pokusie mamienia widza tanim sentymentalizmem, jej filmy pozostają w pełni naturalne. Skąpane w pogodnej aurze lata, przepełnione ciepłem rodzinnym, płyną jak pranie na wietrze o poranku. Zachęcam, aby popłynąć z ich nurtem.

Carla Simón

„Lato 1993”

„Alcarràs”

Kącik muzyczny

Niezwykła podróż w głąb świata muzyki.

Przez tradycję do muzyki

Magdalena Niedbałko, 4AN

Dla nas, mieszkańców Europy Środkowo-Wschodniej, Hiszpania jest wyznacznikiem nie tak dalekiej egzotyczności i zagadkowości. Jako kraj o dużym zróżnicowaniu kulturowym, ma także sporo do zaoferowania w sferze muzycznej. Odnajdziemy tu wpływy rozmaitych nacji - choćby arabskiej, cygańskiej czy żydowskiej - które nadały jej unikalny, śródziemnomorski charakter.

Jak to naprawdę było...

Zaczynając od historycznej podwaliny, muzyka w Hiszpanii, tak jak w większości kręgów kulturowych, początkowo miała charakter wyłącznie liturgiczny. To kreśli nam obraz średniowiecza w tej części Europy, zdominowanego przez muzykę chrześcijańską i ubarwianego akompaniamentem organów czy lutni. Dopiero w XVII wieku, wraz z wykształceniem się polifonii wokalnej, popularność zaczęła zyskiwać „zarzuela", czyli wyjątkowa forma opery z elementami tańca. Ten typ widowiska, przypominający nasze współczesne musicale, rozlał się wówczas na większość krajów hiszpańskojęzycznych, a w kolejnych wiekach wzbogacał się o następne artystyczne elementy i szersze grono odbiorców. Jednakże w końcu i Hiszpania uległa wpływom włoskich muzyków oraz barbarzyńskiemu zwyczajowi stosowania zabiegów kastracji w celu podwyższenia barwy głosu. Dlatego, by odzyskać swoją oryginalność, rodzimi muzycy hiszpańscy powołali do życia narodową operę. Wywołało to skupienie dużego zainteresowania opinii publicznej wokół tradycyjnych motywów folklorystycznych i dawnej muzyki krajowej.

Tańczący naród

Hiszpańska muzyka jest przede wszystkim naturalnie związana z tańcem. Jedną z pierwszych rzeczy, które przychodzą nam teraz na myśl, to z pewnością taniec flamenco. Ta muzyczna tradycja pochodzi z regionu Andaluzji, zamieszkiwanego przez Cyganów. Co prawda ma ona swoje korzenie w religijnych obrzędach orientalnych, ale współcześnie coraz częściej czerpie z kultur Wschodu – w układach tanecznych można odszukać choćby elementy charakterystyczne dla kręgu hinduskiego. Od samego początku najważniejszą rolę w tym wdzięcznym tańcu, poza oczywiście samymi tancerzami, odgrywała gitara. W historii Hiszpanii możemy doszukać się wielu wybitnych muzyków w tej dziedzinie. Samo przedstawienie jest odgrywane solo lub w duecie ozdobione wytwornymi i dynamicznymi kreacjami. Mężczyźni ubierają zazwyczaj zestaw złożony z czarnych spodni, białej koszuli z kamizelką oraz butów z wysokimi obcasami, a kobiety finezyjne, falbaniaste sukienki z dopełnieniem równie dostojnego gorsetu. Poza tym warto także wspomnieć o szybkim tańcu jota, który pochodzi z Aragonii i zgodnie ze zwyczajem jest tańczony w parach przy jednoczesnym wykorzystaniu kastanietów. Interesująca jest też sardana z Katalonii, wykonywana w zamkniętym kole. Należy tu także uwzględnić fenomen tańca Muñeira, popularnego w północnej i północno-zachodniej części Hiszpanii. Regiony te dzielą wspólne tradycje z innymi obszarami nadatlantyckimi, dlatego akompaniamentem w tym przypadku są dudy oraz bębny.

Jak się okazuje, Hiszpania jest krajem z niezwykle bogatym potencjałem kulturowym. Mimo upływu kolejnych tysiącleci pielęgnuje swoje tradycyjne korzenie i oryginalne atuty, które współcześnie zyskały rozgłos na całym świecie. Muzycznemu charakterowi tego kraju nie można przypisać jednego, skonkretyzowanego gatunku. Ten przewodni będzie zupełnie inny w zależności od regionu, w którym się znajdziemy.

Kącik kulinarny

Kulinarne idee sprawiające, że brzuch pęcznieje.

Bożonarodzeniowa podróż w hiszpańskie smaki

Alicja Żyluk, 2AN

Święta Bożego Narodzenia to dla wielu magiczny czas, kojarzący się nam z rodzinną atmosferą, światłami, dekoracjami, ale również z pysznym jedzeniem. To właśnie tym się dzisiaj zajmiemy. W naszą kulinarną podróż wybierzemy się dzisiaj do Hiszpanii, aby poznać tamtejsze bożonarodzeniowe smaki.

Tradycyjnym daniem goszczącym na hiszpańskich stołach bożonarodzeniowych jest cordero asado, czyli pieczona jagnięcina. Cordero asado to popularne danie kastylijskie przyrządzane przez pieczenie całej jagnięciny na otwartym ogniu. Jagnięcinę marynuje się zwykle z cytryną, czosnkiem i różnymi świeżymi ziołami, takimi jak rozmaryn i tymianek. Po prawidłowym ugotowaniu cordero asado zwykle podaje się z pieczonymi ziemniakami i cebulą z boku.

Do przygotowania dania potrzebujemy:
- ok. kilograma młodej jagnięciny pokrojonej w duże kawałki z kością, (najlepiej z udźca)
- szklanka czerwonego wytrawnego wina, o zdecydowanie ciemnej barwie,
- sok z połowy cytryny,
- łyżka octu balsamicznego,
- pół łyżeczki suszonego tymianku, rozmarynu i czosnku granulowanego,
- sól,
- pieprz.

Wykonanie:
Z octu, przypraw i soku z cytryny przygotowujemy marynatę, którą nacieramy dokładnie mięso i odstawiamy do lodówki na co najmniej 12 godzin. Jeśli nie dysponujemy naprawdę młodą jagnięciną, warto dodać nieco więcej przypraw i zostawić mięso do marynowania na kilka godzin dłużej, jak też później nieco dłużej piec.
Na patelni rozgrzewamy odrobinę oliwy z oliwek i podsmażamy mięso z każdej strony przez kilka minut, a następnie przekładamy do żaroodpornego naczynia i zalewamy winem. Ja używam zwykłej długiej formy do keksa, dzięki temu mięso jest,
głębiej zanurzone w winie i pozostaje miękkie i nie wysycha.
Gdy temperatura piekarnika osiągnie 150 stopni, wkładamy mięso na pół godziny (do 40 minut), po czym obracamy je i nadal pieczemy przez kolejne 30 minut.
Po tym czasie mięso znów obracamy, a naczynie (formę) przykrywamy szczelnie np. folią aluminiową i pieczemy przez jeszcze około półtorej godziny. Dla prawdziwej młodej jagnięciny to zupełnie wystarczy, mięso będzie miękkie, z łatwością odchodzące od kości i bardzo aromatyczne.
Jeśli nie mamy pewności co do wieku naszego jagnięcia, można je zostawić w piekarniku na dłużej, upewniając się, że jest dostatecznie dużo sosu, w razie potrzeby podlewając jeszcze odrobiną wina.

STUDNIÓWKA 2024

REDAKCJA CZNEWS

NA STUDNIÓWCE